

[Ole Vagn Christensen]

bejdsmarkedspolitik, og som SF stemte imod, ligger der klart tanker i tråd med dem, som SF her præsenterer os for.

I kapitel 9 gives der således mulighed for, at det offentlige kan støtte oprettelse af arbejdspladser for særligt svage ledige for at give dem mulighed for jobtræning. Det centrale er, at også her kan der afsættes produkter, hvis der er tale om markedsvilkår. Det vil således være naturligt at diskutere denne problemstilling inden for denne lovs rammer.

Vi kan altså støtte en række af de tanker, der ligger bag, men i den nuværende udformning kan Socialdemokratiet ikke støtte SF's to forslag. Jeg håber selvfølgelig, at vi fortsat kan have en god dialog om forskellige muligheder for at fremme beskæftigelsen, ikke mindst gennem offentligt og privat samarbejde. At kommuner og amter skal være en aktiv del af dette, giver sig selv. Det er jo her, man er tæt på virksomhederne og ved, hvilke styrker og svagheder der er. Det er i lokalsamfundene, man kan vurdere, hvilken type infrastruktur eller rådgivning der er behov for, og det er her, man sammen med virksomheder, medarbejdere, uddannelsesinstitutioner og andre kan igangsætte de programmer, der kan rette op på udviklingen.

Vi er i Socialdemokratiet glade for, at en aktiv erhvervs politik igen står højt på dagsordenen, og ser frem til i udvalget at arbejde videre med de problemstillinger, der ligger.

Pernille Sams (KF):

Det er efterhånden en årligt tilbagevendende begivenhed, at den ene side af folketings salen ønsker at udvide det offentliges engagement i det private erhvervsliv, mens vi andre er inderligt imod denne glidebane. Nu er der igen tre forslag på Folketingets bord, fremsat af regeringen og SF, der alle tre trækker samfundet i den forkerte retning.

Regeringen taler så pænt om at fremme samarbejdet mellem den offentlige og den private sektor. På hvis præmisser skal dette så ske? Svaret er desværre entydigt: Samarbejdet bliver på det offentlige præmisser og handler om at forøge den offentlige sektors magt, engagement og indflydelse i private virksomheder, forøge den offentlige produktion og det offentlige direkte konkurrenceflade over for det private erhvervsliv.

Som vi har gjort det gentagne gange i de forløbne år, afviser vi også denne gang, og vi advarer inderligt regeringen om effekten af de kræfter, man nedbryder og rykker rundt på i vort samfund, når man lader det offentlige indtage en konkurrenceforvridende fortrinsstilling med investeringer for skatteydernes penge.

Uanset hvordan man vender og drejer det, vil den offentlige eventyrlyst i det private erhvervslivs regi føre til højere skatter og færre arbejdspladser på længere sigt. Det er uundgåeligt. Hvorfor? Der er en hel stribe logiske argumenter, og jeg skal her blot koncentrere mig om nogle få af de klare årsager.

Kommunale investeringer sker ikke for egen regning og risiko, om man så må sige, men for skatteydernes penge og på deres risiko. De mennesker, der vælges til vore kommunalbestyrelser rundt om i landet, vælges ud fra hver deres politiske baggrund, men de har kun sjældent egentlig erhvervs erfaring. De er valgt for at forvalte de lokale borgeres penge bedst muligt i styringen, prioriteringen og administrationen af de offentlige serviceopgaver, som er en kommunes egentlige formål.

Hvad skulle dog betinge, at de politisk valgte repræsentanter landet over eller de kommunale embedsmænd skulle være bedre til at drive erhvervs virksomhed end det private erhvervslivs folk, som er vant til det, uddannet til det, og som ikke mindst også har et personligt økonomisk ansvar for, at det lykkes? Hvor er den personlige risiko for en politiker, der kan tage risici for andres penge? Måske kan vedkommende oven i købet få en personlig bestyrelsespost ud af det. Der er ingen reel risiko!

Et andet væsentligt punkt er, hvordan man undgår, at en kommune laver forskelsbehandling mellem virksomhederne i kommunen, hvis den selv ejer nogle af dem eller dele af dem, mens andre er privat ejet. Skal kommunen så både drive virksomheden, bevilge de nødvendige tilladelser og dispensationer og samtidig kontrollere sig selv, f.eks. miljø- og skattemæssigt? Det er en helt urimelig sammenblanding af kompetence, som ikke på nogen måde kan føre til et retssikkerhedsmæssigt tilfredsstillende resultat. Der vil være en alt for stor formodning for, og måske også tilbøjelighed til, at man varetager egne interesser forud for andres.